

Revedere

Ileana

Cât de apăsător e totu-n jur!
Același aer pur, același drum,
Aceleași ramuri aplecate în rugă
Spre trecătorul obosit de muncă,

Aceleași garduri mărginind sărace
De-o parte și de alta vreo trei case,
Aceleași zare adăstând mirată
Copilul ce-i citea povești odată!

În urma larmei de odinioară
Pășesc cu pași înceți pe ulicioară
Și sus, în vârf de deal, precum un far
Se vede ce-a rămas dintr-un stindard.

O casă ce-mi era cândva castel
Și-o curte în care ca într-un carusel
Fugeam de dimineața până seara.
Ce trist se lasă peste amintire geana!

Și în amurgul înroșit de foc
Pe zidurile părăsite, umbre loc
Își fac și-mi scriu nerăbdătoare
Zeci de întrebări sunând acuzatoare.

Pustiul și-a făcut culcuș în pod
Acaparând pereți, grădină, tot.
Nimic, nici sunetul nu se propagă
În vesela odinioară ogradă

Doar dealul, nemișcat, nepăsător
Își duce în spate timpul.
Și așa tăcut stă aerul prin casă
De parcă n-a trecut pe aici vreo viață

De parcă ar fi doar simplă amăgire
A unui vis numit copilărie
Prin geamurile astăzi prizoniere
În plase de păienjeni, eu spre stele

În nopțile senine am trimis vești
Și am admirat pădurile lunești.
Unde au dispărut, prin care galaxie

s-au dus poveștile copilăriei

și casa? Ce s-a întâmplat cu ea?
Oare mănâncă timpul ziduri? Tribut ia
Din tot și toate viața sau ne lasă
Neajutorați privind ce a fost odată,

O mare și frumoasă împărăție
A unui stat numit copilărie!
Azi stau în fața geamului privind
Urmele anilor trecuți, plângând...

În vârf de deal, ascunsă între umbre
Stă îmbătrânită și cuminte
În răsărituri și-n apusuri mângâiată
O casă și în ea copilăria mea cea dragă

29.03.2019